

PRÁGAI TAMÁS
Az üres ház

*Üres házba jöttél, a cipőt
nem vetted le az ámbituson,
mint régi gazda, aki hazajött,
betoppantál, de nem kopogtál,*

*éreztem ruhád redőiből
párologni az avított szagot,
nem tömjén, nem mirha,
felismertem, nem tudom, miről –*

*önnön dicsőségemben álltál,
biccentettél, a mosolyod
hálónyi redőt vont a falakra:
itt vagy, önnön létedre bizonyosság,*

*én topogtam, és talán féltem,
utolsó percem, hiszen „színről színre”,
ezt nálam nagyobbnak sem lehet;
de nem jött villanás, se semmi,*

*nem tudtam, hova ültethetnélek,
csak dobozok voltak, papírdobozok,
számolynak jó lesz, morogtad,
azóta fülemben dörmögő hangod,*

*ültünk a sarokban, a dobozokon,
a szobát rendezetlenül hagytam,
időnként benyitok, rezgettem a port,
hogy leülhess, ha újból belépnél.*